

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 9

SEPTEMBRIE 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Intăriți-vă inimile!

Sînt mulți oameni, a căror inimă nu bate regulat, odată bate prea tare, odată prea rar, odată prea repede, și uneori se întîmplă că din cauza anumitor lucruri care se petrec în jurul lor, inima le încetează a mai bate. Despre acești oameni se spune că suferă de inimă. Ori de cîte ori se cere ceva din partea lor, un efort oarecare, un sacrificiu sau altceva, inima lor bate mai puternic, mai agitat; sau cînd trec prin anumite încercări sau suferințe sînt aproape să-și piardă și cumpăna vieții.

Dar sînt și mulți credincioși cari suferă la fel din cauza inimii lor, în mod spiritual. Cînd în jurul lor se întîmplă ceva ce nu este pe placul lor, atunci inima lor începe să bată mai tare, devine mai neliniștită, iar cînd trec printr-o încercare oarecare a vieții, printr-o suferință sau durere, ori au de făcut un sacrificiu, trebuie să ai grijă de ei pentru că se pare că inima lor nu va suporta aceste lucruri, ci mai degrabă sînt dispuși să se lepede chiar de inima lor de credincioși și să cedeze inimii lor vechi, lucru ce ar însemna încetarea vieții lor de credincioși.

Astfel de oameni cunoaștem cu toții sau poate facem și noi parte dintre ei. Cercetînd Sfînta Scriptură vom găsi că mereu au existat între credincioșii lui Dumnezeu oameni cu inimă slabă iar alții cu inimă tare. Motivul este clar și precis: inimile acestor credincioși nu au fost întărite în Dumnezeu, întărite înrădăcinate, hotărît alipite de Dumnezeu. Iată ce raport ne dă Sfînta Scriptură despre lucrarea lui Barnaba față de credincioșii din timpul acela: „Și i-a îndemnat pe toți să rămînă cu inimă hotărîtă alipită de Domnul”.

Pentru a înțelege mai bine cele spuse mai sus luăm ca exemplu pe Saul, a cărui inimă a fost înnoită de Dumnezeu, dar care nu a căutat să-și întărească această inimă odată înnoită de El. După înnoirea inimii sale (1 Sam. 10, 9) Saul trebui să treacă prin anumite încercări, prin anumite împrejurări cari nu au fost pe placul lui. Cu aceste ocazii se văzu că inima lui nu era întărită sau hotărît lipită de Dumnezeu. El arată mai întîi neascultare față de prescripția lui Dumnezeu, călcînd-o, și dovedi și împotrivire față de voia lui Dumnezeu de a nu mai fi el

împăratul lui Israel. Și lucrul acesta s-a întîmplat din cauza inimii sale înnoite dar neîntărită în Dumnezeu, care dădu loc inimii sale vechi și încăpățînată. Acum Saul, deși lepădat ca împărat, totuși nu a fost lepădat de Dumnezeu ca om. Dacă s-ar fi întors la ocupația lui pe care o avusese înainte de a fi împărat și ar fi căutat să trăiască după voia lui Dumnezeu și nu după pornirile inimii sale vechi, ar fi fost bine pentru sufletul său. Dar noi cunoaștem sfîrșitul lui Saul, felul cum s-a agățat de tronul de împărat, și cum trecu din rău în mai rău. Saul merse așa departe încît Sfînta Scriptură ne spune despre el: „Saul a fost cuprins de frică, și un tremur puternic i-a apucat inima”, și cunoaștem la fel și sfîrșitul lui.

Un exemplu de inimă statornică ne este dat în Iosif. Acesta, în orice împrejurare a vieții sale, fie vîndut de frații săi, aruncat în temniță, sau pe scaunul de domnie al lui Faraon, ori în fața fraților săi, rămase la fel. Nu s-a văitat, nu s-a agitat, nu s-a speriat, nu s-a mîniat, nu s-a îngîmfat și n-a căutat să se răzbune. Iar pilda și exemplul cel mai mareț ne este dat în Mîntuitorul nostru, care a stat neclintit în orice împrejurare, ca o stîncă.

Cum ne putem întări inima? Prin mîncări, prin odihnă? Nu! Iată ce spune Cuvîntul: „Căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mîncări”. Ebrei. 13, 9. Iar cînd inima noastră a fost întărită prin harul lui Dumnezeu și nu prin vreo mîncare, vom deveni asemenea lui Isus. Nu vom purta nici ură, nici supărare, nici nemulțumire în sufletul nostru. Iar acela care se simte ofensat de orice lucru, acela care se vaită de orice lucru, acela care e nemulțumit cu orice ar face, trebuie să știe că inima lui nu a fost întărită prin har.

Și încă un lucru e bine de știut: Dacă inimile au fost întărite prin har, atunci și credința noastră va fi de asemenea întărită, iar iubirea unul față de altul va crește și nu va înceta chiar dacă va fi pusă la încercare. Viața noastră va fi ca un parfum plăcut și ca o binecuvîntare în jurul semenilor noștri. Deci, iubiți frați, e bine să urmărim sfatul Domnului, dat prin apostolul Iacob (5, 8 p. d.): „Intăriți-vă inimile”.

O. HERMANN

CONGRESUL MONDIAL AL MAMELOR UN ADEVĂRAT SEMN AL VREMURILOR NOASTRE

„Poate o mamă să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pîntecei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip.“ Isaia 49, 15.

Desigur că nu poate, și aceasta o știe bine oricine a avut parte de iubirea caldă și devotată a unei mame. Ea nu poate uita, ca se luptă și se jertfește pentru viața și fericirea copilului ei. Minunată iubire, binecuvîntată iubire, luată ca termen de comparație pentru a putea înțelege iubirea dumnezeiască pentru noi oamenii. Gîndul acesta m-a însuflețit cînd am cugetat la subiectul acestui articol și la evenimentul unic pînă acum în istorie, ca mamele din 66 de țări să se adune, să discute și să manifesteze pentru pace, împotriva războiului, pentru apărarea vieții și a copiilor lor, așa cum au făcut-o la Lausanne în zilele de 7—10 iulie 1955.

Ele și-au ridicat glasul ca să ceară, să sfătuiască pe cei care au răspundere pentru viața și pacea popoarelor, să-i îndemne la înțelepciune, la toleranță și coexistență pașnică. Cuvîntul de mamă poate să spună și mai mult. În fața prăpădului amenințător al unui

nou război, război atomic, cînd viața și moartea omenirii stau în cumpănă, ele și-au ridicat glasul și au spus cuvîntul care are putere de poruncă pentru noi: „Ajunge!“ Destul! Nu trebuie să se mai repete! Viața copiilor noștri, a omenirii, mai înainte de orice!

Acest cuvînt al mamelor a fost un ultim apel înainte de deschiderea conferinței istorice de la Geneva, care a dat bune rezultate, unde spiritul de ură, de neîncredere și irică a fost izgonit, și unde s-au pus bazele unui spirit nou de sinceritate și încredere, care a făcut să mijească iarăși zorile speranței pentru omenirea noastră.

Mamelor, oricare ați fi voi, fiți binecuvîntate, pentru că ați ridicat glasul în numele vieții! Continuați, ca și Agar altădată în pustie, cînd viața copilului ei era în primejdie, să ridicați glasul și către bunul Dumnezeu pentru pacea lumii, rugîndu-L să pună capăt războiului pînă la marginea pămîntului!

VICTOR DIACONESCU

ZIUA CONSTITUȚIEI R.P.R. - 24 SEPTEMBRIE

Astăzi se împlinesc trei ani de la votarea Constituției Republicii Populare Romîne, Constituție în care au fost înscrise, garantate și apărate năzuințele de totdeauna ale oamenilor muncii, ea cuprinzînd realizările democratice din țara noastră, pe care oamenii muncii le-au cîștigat cu mult greu, cum și o garanție a marilor înfăptuiri ce vor urma în viitor.

Statul celor ce muncesc, prin Constituția sa, asigură cetățenilor R.P.R. dreptul la muncă, dreptul de a căpăta o muncă garantată și plătită după calitatea și cantitatea ei. Dreptul la muncă este temelul tuturor celorlalte drepturi cetățenești, căci Statul a ridicat munca la cinstea care i se cuvine.

De asemenea dreptul la odihnă se înfăptuiește prin stabilirea zilei de 8 ore — reducerea zilei de muncă sub 8 ore pentru anumite profesii cu condiții de muncă grea. La fel stabilirea de concedii anuale plătite și punerea la dispoziția oamenilor muncii a caselor de odihnă și sanatoriilor.

Dreptul la odihnă face parte din condițiile necesare de existență fizică a omului, care după o muncă grea și încordată are nevoie de odihnă, pentru ca

atunci cînd vine în cîmpul muncii, să vină cu puteri sporite și astfel să-și dea cu succes aportul pentru dezvoltarea, apărarea și înflorirea Patriei.

Aceste lucruri sînt și în concordanță cu Sfînta Scriptură care zice: „Șase zile lucrează și-ți fă tot lucrul tău... și cine nu vrea să lucreze nici să nu mănînce“.

„Dumnezeu hotărî munca o binefacere pentru om, ca să-i ocupe mintea, să-i întărească trupul și să-i desvolte capacitățile. Ea este un scut față de ispite și un izvor de fericire. Fac o greșală cei care o privesc drept blestem. Cei bogați se socotesc adesea scutiți de o sîrguință folositoare și privesc cu dispreț asupra claselor muncitoare; dar o astfel de purtare este cu totul în contradicție cu intenția lui Dumnezeu la creerea omului. Creatorul nostru Atotînțelept, care știa ce servește la fericirea omului, hotărî lui Adam lucrul său. Adevărata bucurie a vieții nu se găsește decît la oamenii muncitori. Ingerii sînt lucrători silitori, ei sînt slujitori ai lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor. Creatorul n-a pregătit nici un loc pentru cei leneși și trîndavi“. (E. C. White),

(urmare la pag. 5)

(urmare de la pag. 2)

Cetățenii Republicii Populare Române au dreptul la asigurarea materială la bătrânețe, în caz de boală sau incapacitate de muncă, și au deplină egalitate de drepturi, în domeniile economice, culturale și politice.

De asemenea femeia în R.P.R., este ridicată la locul ei. În sensul acesta Constituția spune: „Femeia în R.P.R. are drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de Stat și culturale. Femeia are drepturi egale cu ale bărbatului la muncă, salariu, odihnă, asigurare socială și învățatură.

Apoi, Statul ocrotește căsătoria, familia, dă o deosebită atenție mamei și copilului, luând pentru aceasta măsuri practice în înființarea de case de naștere la sate, creșe de copii, etc. De asemenea, familiile cu mulți copii sînt ajutate de Stat cu mijloace bănești.

La fel, „libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor din R.P.R.“. Acest lucru se dovedește în fapt în R.P.R., și noi ca cetățeni și creștini adventiști de ziua șaptea ne bucurăm de aceste libertăți și privim cu desgust la vremurile de tristă memorie cînd eram bătuiți, schingiuiți, dați afară din

serviciu, din școli, și condamnați chiar pînă la 25 de ani, pentru simplul motiv că citeam în Biblie, sau pentru că opiniile noastre religioase nu se potriveau cu ale altor culte mai favorizate. Astăzi însă ne bucurăm de dreptul și libertatea de a ne exercita și practica sfînta noastră credință, liber și nestingheriți de nimeni, ba din contră sîntem chiar apărați prin Constituția care zice: „Nimeni nu poate fi urmărit pentru credința și regilia sa, sau pentru necredința sa“.

Credința religioasă nu poate împiedeca pe nimeni de a dobîndi sau a exercita drepturi civile sau politice. Pentru noi creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, libertatea de care ne bucurăm și în virtutea căreia putem să ne exercităm cultul nostru, închinîndu-ne lui Dumnezeu, potrivit conștiinței noastre, ne determină cu atît mai mult să fim cetățeni loiali ai Patriei noastre și să salutăm cu bucurie aniversarea a trei ani de existență a Constituției.

Ne rugăm bunului Dumnezeu ca ordinea legală și pacea să domnească în țara noastră, aducînd drept roade progres, prosperitate și înflorirea Patriei.

BACIU PINTILIE

După Geneva, perspective luminoase

Ce deosebire între Geneva de altădată unde la Liga Națiunilor se semăna vrajba și se pregătea războiul și Geneva de astăzi care lucrează la făurirea păcii și înțelegerii între popoare.

În ultimii doi ani, Geneva ne-a adus mari bucurii încetarea războiului din Indochina-Asia și la fel la Geneva s-au întîlnit de curînd șefii guvernelor celor patru mari puteri: Uniunea Sovietică, Franța, Anglia și S.U.A. Această întîlnire a fost o imperioasă necesitate simțită și cerută de opinia publică mondială, constituind o minunată înfăptuire a forțelor păcii și un rod al acțiunilor întreprinse pe plan mondial pentru pace și înțelegere între popoare.

Marile speranțe puse în rezultatele favorabile ale Conferinței de la Geneva, n-au fost desamăgite.

Geneva, a însemnat un punct de mare colitură în istoria mondială și o fericită perspectivă pentru viitoarea dezvoltare a relațiilor internaționale. Pentru prima dată în cei zece ani, oamenii iubitori de pace din toate țările lumii au avut un sentiment de adîncă ușurare, de bucurie și de nădejde pentru viitor. Șefii guvernelor au discutat într-un spirit de prietenie și bune intenții, urmărind cum să conducă popoarele lor la pacea pe care o cere marea mulțime a omenirii. S-a făcut dovada că oricare ar fi diferendele între state, conducătorii lor, călăuziți de interesul și voința propriilor lor popoare, pot găsi împreună căi de rezolvare pașnică. Noi adventiștii salutăm cu încredere calea tratativelor și încercarea cea mai fericită de a rezolva pe căi pașnice diferendele ivite între țări.

După lucrările de la Geneva a început o nouă epocă în relațiile internaționale, acționîndu-se tot mai mult

spre destindere și înlăturarea primejdiei războiului, făcîndu-se un fericit început și în ce privește încetarea „războiului rece“. Cercurile războinice poate sînt desamăgite de aceste perspective, dar noi dorim din tot sufletul succes deplin acestui început bun de la Geneva.

Această măreață operă trebuie să se desăvîrșească în timp, de aceea să nu contenim eforturile noastre pozitive pentru susținerea cauzei păcii. Succesele nu vin deodată și nici nu le produce întîmplarea. Ele vin în urma eforturilor bine susținute. În făurirea marelui succes de la Geneva, un aport considerabil l-a avut politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice, care atît înainte cît și în timpul conferinței a contribuit efectiv și real la îmbunătățirea atmosferei internaționale.

Iubiți frați, ne bucurăm că Geneva ne-a adus o rază de lumină care a pătruns norii groși ce acoperiseră firmamentul lumii noastre. Să facem ca această rază să devină o mare și puternică lumină care să rămîină în lume. Să facem ca rațiunea vieții și conștiința să triumfe peste întunerecul afacerilor veroase ale războiului.

Perspectivile luminoase ale tratativelor se proiectează încurajatoare pentru viitor. Tratatивele între China nouă și S.U.A. cum și alte secțiuni, duc la rezultate bune și fericite pentru pace.

Temeliile au fost puse, oamenii trebuie să clădească. Să clădim și noi muncă, suflet și rugăciune pentru pace, pentru mîntuire.

I. TACHICI

Lucrări de anotimp

Cuvîntul lui Dumnezeu, care niciodată nu dă greș, ne vorbește în felul următor: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui... săditul își are vremea lui și smulgerea celor sădite își are vremea ei”. Ecl. 3, 1.2.

Ce s-ar întîmpla, dacă atunci cînd trebuie să ne ocupăm cu toată puterea și în grabă de lucrările agricole de anotimp, noi ne-am ocupa să ne facem o casă?!

Cuvîntul Evangheliei Domnului Hristos ne vine în ajutor și ne învață cum să procedăm ca să nu greșim, ci să facem fiecare lucru la vremea lui. În privința aceasta înțeleptul Solomon ne spune: „Vezi-ți întîi de treburi afară, îngrijește de lucrul cîmpului, și apoi apucă-te să-ți zidești casa”. Prov. 24, 27.

Iubiți frați, să facem și să lucrăm așa cum sîntem învățați de Evanghelie, și atunci vom fi mult binecuvîntați în tot lucrul mîinilor noastre. Iată ne găsim în prima lună de toamnă a anului 1955, și odată cu sosirea acestui anotimp frumos și mult așteptat cu roade bogate ale muncii tuturor, fiecare muncitor agricol își întocmește programul așa încît să poată avea cel mai mare succes.

1. Lucrările la cultura mare

În această lună se termină treieratul și se continuă predarea cotelor către Stat, ținînd în seamă iarăș cele spuse de bunul Dumnezeu în Biblie: „Dați tuturor ce sînteți datori să dați, și să nu datorați nimănui nimic, decît iubire”. Romani 13, 7. 8. În această lună se începe recoltatul orzului, se condiționează și se tratează sîmînța pentru semănăturile de toamnă, se recoltează și se treieră trifoiul de sîmînță și se trimite sîmînța la decuscutare.

Sfecla de zahăr, sfecla și porumbul, cartofii încep să se recolteze iar pe terenurile eliberate se începe semănatul cu cereale de toamnă ca: orzul, secara, grîul, porceagul de toamnă, etc. Se face din plin recoltatul bumbacului. Se continuă pregătirea pentru însămînțatul de toamnă. Se termină semănatul rapiței de toamnă. Se aleg cele mai bune terenuri pentru culturile tehnice, iar pe izlazuri se împrăștie mușuroaiele și bălegarul.

2. În grădina de legume.

Se prășesc și se irigă culturile de toamnă și cartofii plantați în vară. Cître sfîrșitul lunii, în regiunile răcoroase, se recoltează definitiv legumele sensibile la brumă: pătlăgelele roșii, ardeii, vinetele, castraveții; iar în gospodărie se pregătesc conserve de legume. Locul pentru păstrarea legumelor peste iarnă se curăță și se desinfectează.

Terenurile liberate de culturi se curăță de vreji, care se ard, iar cenușa se împrăștie pe teren. Se face arătura adîncă la 25—30 cm. Se continuă semănatul legumelor de toamnă, salată, spanac, ridichi de lună, verdețuri, ceapă și usturoi.

3. Pomicultura.

Se face recoltarea fructelor de toamnă și valorificarea lor. Se continuă desfundatul pentru livezi și pepiniere. În terenurile unde se va planta în toamnă, se face pichetajul și se sapă gropile necesare. Se începe stratificarea semințelor care se vor semăna în toamnă. Se revizuiesc și se realtoiesc puieții neprinși.

Se începe arătura de toamnă în livezi și se administrează îngrășăminte organice. Se acoperă tulpinile pomilor tineri cu stuf sau bețișoare de florea-soarelui, contra atacului rozătoarelor, al iepurilor mai ales.

4. Apicultura.

Se continuă lucrările de completare a hranei, se strimtoază cuiburile familiilor și se împachetează stupii cu materiale izolatoare împotriva frigului. Pentru ca să ayem un succes sigur în toate lucrările noastre de orice fel să ne luăm deviza aceasta: „Totdeauna lucrul tău, să-l începi cu Dumnezeu. „Fără Mine voi nu puteți face nimic”. Ioan 15, 5. Și cînd este vorba să ne ocupăm cu lucrările de anotimp, să facem iubiți frați, așa cum zice Domnul: „Tot ce găsește mîna ta să facă, fă cu toată puterea ta”. Ecl. 9, 10 pr. p. Căci numai atît ai trăit, cît ai muncit. Muncește, căci în muncă vei găsi adevărata mulțumire. Nu uita, că în viață, omul nu trebuie să ceară fericirea, decît de la munca lui, iar nu de la întîmplare. Și „comoara de preț a unui om este munca”. Prov. 12, 27. Leneșul fură societatea. Omul are menirea să muncească.

Lucrări sociale

Să muncești totdeauna cu dragoste și tragere de inimă pentru propășirea satului tău, pentru înfrumusețarea și înavușirea lui, pentru curățenia și sănătatea lui, iară a cere niciodată vreo răsplată bănească, căci vei avea răsplata mulțumirii sufletești lucrînd pentru binele tău, al țării tale și pentru sănătatea poporului muncitor din R.P.R.

Să iei parte la îngrijirea și refacerea ulițelor satului tău și drumurilor vecine. Să veghezi și să contribui la păstrarea curățeniei tuturor ulițelor satului tău, la refacerea șanțurilor de scurgere a apelor după ploii, la pietruirea ulițelor principale ale satului, la construirea sau repararea podurilor, podețelor și punților ce folosesc locuitorilor satului tău.

Să iei parte la lucrările de înfrumusețarea satului tău, să plantezi arbori deoparte și de alta a ulițelor principale și mai ales a drumurilor ce duc în sat sau pleacă din sat și să îngrijești de aceste plantații, pînă s-au făcut mari.

Să iei parte la construirea, refacerea și îngrijirea fîntînilor din sat. Toate aceste fîntîni să fie cît mai des curățite, să fie bine construite și să fie continuu acoperite, să aibă găleată proprie, nu ca în unele sate unde fiecare gospodar vine cu găleata lui — curată sau murdară — o așează pe jos prin praf și apoi o vîră așa în fîntînă. Pe ulițe să nu arunci, nici tu nici vecinul tău gunoi. Curtea (ograda) sau bătătura să fie bine curățite și să nu se strîngă apă în ea. Grădina de zarzavat și legume să fie bine lucrată și îngrijită, grădina de pomi fructiferi din fundul curții să fie curățită și gunoiată.

Să muncești în toate zilele lăsate de Dumnezeu pentru nevoile tale și ale satului tău, căci munca este frumoasă, cinstită și de laudă. Să nu încetezi sau să te dai în lături de a munci pentru satul tău și an de an să contribui la împodibirea lui, spre cîntea ta și recunoștința urmașilor tăi.

Să muncești totdeauna cu voioșie, cu toată inima și cu gîndul că satul în care trăiești este al tău și tu al lui.

V. ȘCHIOPOAIA

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2 — c. 4169